Samenkörner (Neue Folge 25) 1931

„Dumnezeu nu ne va lăsa!”

Unui prieten, acum câțiva ani, i-a fost povestită de către un bărbat credincios, care locuia aproape de Bad Cannstatt, în Württemberg, următoarea întâmplare din viața sa:

Era puțin înainte de Crăciunul din 1923. Se știe că atunci a luat sfârșit dintr-odată așa-numita perioadă de inflație, care a făcut cerșetori din așa de mulți oameni avuți. Banii au revenit la valoarea lor adevărată, dar în nenumărate case erau foarte, foarte la limită. La fel și în familia acestui bărbat. El își dădea multă osteneală ca s-o scoată la capăt cu familia sa de opt suflete. Să le dăruiască anul acesta ceva de Crăciun celor șapte copii ai săi, cum se obișnuia, i se părea cu desăvârșire imposibil. Firește că mama fusese de părere că: „Păi, poate ajung totuși pentru o pereche de șlapi (papuci) pentru fiecare copil”.

Apoi, de parcă n-ar fi fost de ajuns, tata s-a îmbolnăvit și a trebuit să meargă pentru operație la spital, la Cannstatt. Ambulanța a venit să-l ia. Mama și copiii stăteau acolo, plângând. Dar tata avea bună dispoziție, îi liniștea pe toți și la despărțire i-a spus soției sale: „Nevastă, vei vedea, Dumnezeu nu ne va lăsa”.

Operația a decurs bine. Dar pacientul trebuia să mai rămână o vreme în spital, dar de unde să ia sărmana mamă banii în acest timp pentru întreținerea sa și a marelui grup de copii?

*

În ziua de după operație, un țăran bogat din Töstal, la Cannstatt, i-a spus soției sale:

„Da, nevastă, acum începem iar să economisim. Prima bancnotă de o sută de mărci ți-o pun acolo, în sipet.”

În noaptea care a urmat, el a visat că un înger stătea lângă patul său și îi spunea:

„Acolo, în sipet, ai o sută de mărci. Aceștia nu-ți aparțin. Îi duci la spital, în Cannstatt, pavilionul 2, la sora Barbara. Ei sunt pentru sărmanul tată a șapte copii.”

În dimineața următoare, țăranul i-a povestit soției sale treaba cu cuvintele: „Am visat prostii azi-noapte”.

„Doar n-o să fii așa de nebun, încât să dai cei o sută de mărci”, a fost răspunsul ei. Apoi, amândoi s-au dus la treaba lor și n-au mai vorbit despre aceasta.

În noaptea următoare, țăranul a visat exact același lucru. Îngerul stă din nou lângă patul său și spune insistent aceleași cuvinte. El se trezește și se gândește: Este totuși ciudat! Adoarme iar și visează pentru a treia oară același lucru.

El nu mai poate acum să reziste să rămână în pat. Se scoală și se uită la ceas. Încă mai poate să prindă trenul de dimineață spre Cannstatt. Încet, ca soția lui să nu se trezească și la sfârșit să-i mai și interzică intenția, se îmbracă, se furișează la sipet, bagă bancnota de o sută de mărci în buzunar, se grăbește afară din casă și la gara care era la o distanță de jumătate de oră de mers. Ajunge la timp, călătorește la Cannstatt, stă în fața spitalului încă înainte ca poarta mare să se deschidă. Dar se deschide curând și poate să intre. Țăranul intră în vorbă cu prima soră pe care o întâlnește. El vrea să meargă la pavilionul 2, la sora Barbara.

„Eu sunt”, este răspunsul.

Aveți aici un tată a șapte copii, care este sărac?” întreabă el.

Samenkörner (Neue Folge 25) 1931

„Da, am”, spune ea. „Omul a fost operat.” Atunci, țăranul scoate din buzunar bancnota sa de o sută de mărci, i-o dă surorii și spune:

„Sunt un țăran din Töstal. Nu contează cum mă numesc.” Apoi a povestit istoria visului său și și-a luat rămas-bun cu cuvintele: „Așa, acum probabil că în sfârșit voi avea liniște.” Sora abia dacă are timp să-și exprime mulțumirea și uimirea.

Când curând după aceea, soția cu copiii lor au apărut la festivitatea de Crăciun care avea loc în spital, sora a predat părinților darul țăranului necunoscut și a povestit întâmplarea sa ciudată.

Aceasta a dat naștere la fețe uimite și inimi pline de mulțumire. „Vei vedea, nevastă, Dumnezeu nu ne va lăsa!”, spusese tata și încrederea sa n-a fost dată de rușine. Atotputernicul intervenise într-un mod miraculos, ca să-l ajute pe el și pe ai săi. Iar mama a putut acum să le cumpere copiilor lor și „șlapi”.

Titlul original: „Gott verlässt uns nicht!”
din *Samenkörner (Neue Folge 25) 1931,* pag. 24-26.